

vse samo, če tudi ni ta hrana njemu namenjena. Pik, pik, hiti s svojim kljunom in pik, pik pada tudi po glavah ubogih mačic. Tedaj ima naš Nenad pravo pokoro! Dasi nabira piščetu žuželk, mu drobi svojega kruha, potresa zrnca, vendar ni nikoli sito in to je velik križ. Malo, čisto malo je piščetu že začelo rasti perje in tudi muci sta že toliko zrasli, da skočita že sami z nizke klopi na dvorišču.

Včasih se pa vendar Nenad malo boji in trese, da je s tem svojim delom v šoli kaj zamudil. Zato nese šolsko knjigo s seboj dol, pa — seveda — saj mu ne dajo živalice miru, da bi se učil. Tako leži knjiga kmalu zopet pozabljena tam na klopici. Oh, in mama mu je zažugala, da bo gorjé, če poslabša rede v šolskem izpričevalu! A ne utegne, res ne utegne. Ta je edina neprijetna misel in skrb, ki ga muči pa le za trenotek. Kmalu prepeva zopet doli na dvorišču, da nam je kar toplo pri srcu. Srečen naš Nenad!

Plavajo mi barčice . . .

„Jesen je bila takrat:
šume so porumenele,
drobne ptičke iz lesov
čez vodice odletele.

Šle so ptičke drobne, šle,
a za njimi je šel sinko;
ptičke nesla je perot,
z barko je odjadral Vinko.

Ptičke so se vrnile,
ko je polje cvet pogrnil;
ali kje je sinko moj,
da se še sedaj ni vrnil?

Kteri bistri kapitan
sinka mi domov pripelje?
k Bogu bom molila zanj,
da izpolni mu vse želje.

A njegovi barčici,
bogme, posrebrim krmilo,
bela jadra z jamborov
mu povezem z mehko svilo. . .“

Plavajo mi barčice
čez vodico, pa rumena
vsaka nosi jadrca,
v svilo vezena — nobena.

Karel Širok.